

Arrest

nr. 303 318 van 16 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plasky Square 92/94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen en de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2024 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2024 dient de verzoeker, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat was gebleken dat de verzoeker op 14 oktober 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Zwitserland, richten de Belgische autoriteiten op 23 februari 2024 een terugnameverzoek aan de Bulgaarse autoriteiten, die op 27 februari 2024, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder d), van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de

criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 1 maart 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Zwitserland de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26^{quater} is de thans bestreden akte, die op 4 maart 2024 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: R.

voornaam: N.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: M.

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N. R., verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi verklaarde te zijn, diende op 13.02.2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelde tijdens het gehoor dat zijn paspoort door de smokkelaar in beslag werd genomen.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Zwitserland op 14.10.2022.

Op 23.02.2024 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij (wettelijk) gehuwd (N., P., V, [...].09.1994/B., Burundi, nationaliteit: Burundi) te zijn en een minderjarig kind (I., L. C. A., V, [...].04.2022/B., Burundi, nationaliteit: Burundi) te hebben. Zijn echtgenote en minderjarig kind verblijven momenteel in Camara. De betrokkene stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Burundi op 19.09.2022 verliet. Hij reisde met het vliegtuig via Ethiopië en Turkije naar Servië. Na vijf dagen reisde hij naar Bosnië. Een week later reisde de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnen via Kroatië, Slovenië en Italië naar Zwitserland. De betrokkene diende er een verzoek om internationale bescherming in. Na een jaar en vier maanden ontving de betrokkene een negatieve beslissing. Hij reisde met de trein via Frankrijk en Luxemburg naar België. De betrokkene kwam naar eigen zeggen op 12.02.2024 in België aan.

Op 23.02.2024 werden de Zwitserse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 27.02.2024 stemden de Zwitserse instanties met toepassing van 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Zwitserse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zurich.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Zwitserland toekomt.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar sloot op 26.10.2004 met de Europese Gemeenschap een overeenkomst inzake de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat of in Zwitserland wordt ingediend. Deze overeenkomst trad op 01.03.2008 in werking. Zwitserland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zwitserland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat België zijn eindbestemming was maar hij in Zwitserland werd gearresteerd waardoor hij besloot om er te blijven.

De betrokkene stelde dat hij weet dat België een goed land is dat de mensenrechten respecteert. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij er een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en zijn verzoek er werd geweigerd.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat België zijn eindbestemming was en dat België een goed land is dat de mensenrechten respecteert, merken we allereerst op dat Zwitserland, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zwitserse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Zwitserland. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Zwitserland werd gearresteerd waardoor hij besloot om er te blijven, merken we op dat de vasthouding waarschijnlijk plaatsvond aan de grens in het kader van het illegaal overschrijden van de grens. We kunnen stellen dat de vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene door de Zwitserse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

De betrokkene reikte geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn (2013/32/EU). Het komt de Zwitserse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Zwitserland een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en zijn verzoek er werd geweigerd, merken we op dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht aan Zwitserland, zijnde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Zwitserse instanties stemden op 27.02.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de

in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen “rechtsmiddel” tegen de afwijzing van een voorafgaand in Zwitserland ingediend verzoek.

De instemming van de Zwitserse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Zwitserse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Zwitserland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zwitserland niet verlieten.

Een bron over internationale bescherming in Zwitserland is het rapport van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Adriana Romer, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, en Esther Omlin, “Asylum Information Database – Country Report : Switzerland - 2022 update”, laatste update op 05.06.2023, hierna AIDA-rapport, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2023/06/AIDA-CH_2022-Update.pdf, een kopie wordt aan het administratief dossier toegevoegd). Dit rapport stelt dat personen, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 55, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Overgedragen personen, die reeds internationale bescherming vroegen in Zwitserland, dienen zich aan te bieden bij de diensten van het kanton dat hun dossier beheert, los van de fase waarin het onderzoek van hun verzoek zich bevond bij hun vertrek uit Zwitserland (pagina 55, “If the person has been transferred according to a ‘take

back' request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure'). De politie verschaft deze personen een vervoersbewijs waarmee ze zich naar die plaats kunnen begeven (pagina 55, 'The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre'). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw verzoek om internationale bescherming indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (AIDA-rapport, pagina 76 e.v.). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw verzoek in te dienen en nieuwe elementen aan te brengen.

Personen die navolgend verzoek indienen hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (pagina 88, "reduced material conditions"). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (pagina 90, 'Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice').

Het rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen sprake is van overbevolking (pagina 102).

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor dat het goed met hem gaat maar dat hij wel last heeft van spanning. Hij stelde nog een arts te hebben gezien. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is volgens het AIDA-rapport in Zwitserland wettelijk gewaarborgd en verzoekers kunnen beroep kunnen doen op de algemene ziekteverzekering (pagina 111). Personen, wiens verzoek het voorwerp was van een afwijzing en het voorwerp zijn van een uitwijzingsbevel hebben recht op dringende medische zorg en ziektekostenverzekering (pagina 111, 'Since 1 August 2011, rejected and dismissed asylum seekers who have a right to emergency aid are also affiliated to a health insurance'). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Zwitserland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Zwitserse autoriteiten (4)".

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, lid 2, 5, lid 6, 17, 18 (1) d en 22 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheidsbeginsel en *“het beginsel van non-refoulement”* als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.1. Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

Dat daarbij rekening gehouden dient te worden dat in toepassing van artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: “1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem

ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Dat volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: “Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Overwegende dat verzoekende partij uitdrukkelijk aan België vroeg om zijn verzoek tot internationale bescherming te behandelen.

Dat de bewoordingen van zowel artikel 17.1 van de Dublin III-verordening, als deze van artikel 51/5/par 3 uitdrukkelijk stellen dat België zich bevoegd kan verklaren, ook al is ze dat niet conform de criteria van de regelgeving.

Dat verzoekende partij, die uitdrukkelijk vroeg dat België haar asielaanvraag zou behandelen, vergeefs zoekt in de bestreden beslissing waarom België meende geen gebruik te moeten maken van de mogelijkheid zich bevoegd te verklaren.

Dat dit nochtans een beslissing is die door de Belgische overheid genomen dient te worden vooraleer overgegaan wordt tot de vraag tot overdracht aan de volgens de criteria bevoegde lidstaat.

Dat door desbetreffend geen standpunt in te nemen, de verwerende partij haar motiveringsverplichting schendt.

Dat verzoekende partij immers niet weet op welke basis de Belgische Staat gemeend heeft geen gebruik te moeten maken van de mogelijkheid die haar geboden wordt om zich bevoegd te verklaren.

Dat de beslissing immers uitsluitend gebaseerd is op een premisse, te weten dat conform artikel 51/5 Vreemdelingenwet et artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening België niet verantwoordelijk is.

Dat slechts op de laatste pagina van de bestreden beslissing gesteld wordt “ Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het VIB met toepassing van artikel 17 (1) van de Verordening.

Dat dit duidelijk een stijlfomule is.

Dat bovendien de afleiding van het feit dat een andere lidstaat bevoegd is en dat er geen redenen zijn om een mogelijke schending van het vertrouwensbeginsel of het EVRM aan te nemen, redenen waarom de gezegde lidstaat bevoegd is, geen pertinent antwoord is op de vraag waarom België zich niet bevoegd zou kunnen verklaren.

Dat minstens moet gesteld worden dat in dat verband het proportionaliteitsbeginsel geschonden wordt nu niet de minste afweging gemaakt wordt tussen de voor- en nadelen, die in casu gepaard gaan met de behandeling van het VIB door België.

Dat het duidelijk moge zijn, dat de nadelen voor verzoeker – met name het verstoken blijven van een onafhankelijk onderzoek van zijn asielmotieven door de Belgische asielinstanties, waarbij hij in België kan genieten van opvang, immens zijn.

Dat immers de Zwitserse autoriteiten de asielaanvraag van verzoeker reeds afwezen, zodanig dat aldaar voortgebouwd zal worden op een negatieve beslissing, zodanig dat de elementen die door verzoeker aangevoerd worden, riskeren sneller van de hand gewezen te worden.

Dat deze negatieve a priori wel degelijk nadelig zal zijn voor verzoekende partij, terwijl de verwerende partij, behalve de regelgeving en het vertrouwensbeginsel geen elementen aanbrengt.

Dat het dan ook duidelijk is dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

Dat de objectieve beoordeling zonder vooroordelen van het VIB wel degelijk een belangrijk aspect is voor verzoekende partij.

Dat verzoekende partij meent dat met dit aspect onterecht geen rekening gehouden werd.

Dat verder verzoekende partij het niet eens is met de analyse die gemaakt wordt door de verwerende partij, betreffende het lot van asielzoekers in Zwitserland, dat onterecht aanvaardbaar wordt geacht.

Dat krachtens artikel 2 EVRM het recht op leven gerespecteerd dient te worden.

Dat verzoekende partij meent dat dit niet het geval riskeert te zijn in Zwitserland aangezien hij daar refoulement vreest.

Dat zijn VIB er immers afgewezen werd én dat hem een BGV betekend werd. (Zie ook stuk 5)

Dat volgens de Zwitserse wetgeving een weigering van een asielaanvraag ten andere steeds gepaard gaat met een bevel het grondgebied te verlaten – cfr ook AIDA-verslag.

Dat hij aldus riskeert teruggedreven te worden naar Burundi waar zijn leven en fysieke en psychische integriteit in het gedrang riskeren te komen.

Dat dit des te ernstiger is, nu het loutere feit dat verzoekende partij in België een asielaanvraag heeft ingediend riskeert hem gelijk te stellen in hoofde van de Burundese autoriteiten als een opposant van het regime.

Dat de Raad nog zeer recentelijk geoordeeld heeft in volle rechtsmacht , dat dit element – gecombineerd met het reeds bestaande profiel van een verzoeker tot internationale bescherming – wel degelijk pertinent is, waarop aan betrokkene asiel wordt verleend !

(RVV 300 821 dd 30 januari 2024)

Toutefois, au vu de tels éléments individuels, le Conseil se doit de souligner qu'il ressort des informations en sa possession (voir le rapport ' COI FOCUS, BURUNDI, le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays (COI-focus du 15 mai 2023) que les individus considérés comme hostiles au CNDD-FDD et ayant voyagé en Belgique sont suspectés d'être liés à des groupes d'opposition, dont certains dirigeants ont trouvé refuge ou résident en Belgique depuis plusieurs années.

Ainsi, ces informations renseignent que différentes personnes interrogées répondent par la négative à la question de savoir si le seul passage par ou le séjour en Belgique peut exposer un Burundais à des problèmes avec les autorités burundaises lorsqu'il retourne au Burundi.

Par contre, le Conseil constate que ce document précise bien que plusieurs sources ' estiment que les personnes qui ont introduit une demande d'asile en Belgique risquent d'être perçues comme des opposants politiques par les autorités burundaises ' (COI Focus du 15 mai 2023, p. 28). Une de ces sources précise ainsi : ' lorsqu'un individu se rend sur le territoire belge pour introduire une demande de protection internationale, les risques qui pesaient déjà sur ses épaules causant sa fuite s'aggravent en raison de l'introduction d'une telle demande. Outre le fait que les risques de persécutions s'aggravent après une demande d'asile, le simple fait d'en avoir introduit une demande d'asile crée également le risque d'être perçu comme un opposant politique pour cette raison et peut donc suffire à subir des persécutions.' (COI Focus du 15 mai 2023, p. 29).

Au regard de telles informations, le Conseil estime que la circonstance que les autorités burundaises considèrent les individus ayant déposé une demande de protection internationale en Belgique comme des opposants politiques, conjuguée au fait que plusieurs membres de la famille du requérant ont été persécutés dans le passé en raison de leur affiliation présumée au CNDD, est de nature à raviver les suspicions d'opposition politique précédemment attribuées à la famille du requérant et à induire dans le chef de celui-ci une crainte fondée de persécution. L'absence de mandat d'arrêt à l'encontre du requérant et de ses frères ne constitue pas une indication suffisante pour infléchir la conviction précitée du Conseil, étant donné les informations contenues dans le COI Focus susmentionné concernant le traitement réservé aux personnes perçues comme hostiles au CNDD par le pouvoir burundais après l'introduction d'une demande de protection internationale en Belgique.

5.7 Le Conseil estime qu'en l'espèce, la question qu'il reste à trancher est d'examiner s'il existe des éléments permettant de penser que la requérante échappe au climat de suspicion prévalant actuellement au Burundi à l'égard des personnes ayant sollicité une protection internationale en Belgique.

Sur ce point, le Conseil considère, à l'inverse de la partie défenderesse – qui met en avant que le requérant a obtenu un passeport en 2018, qu'il a pu voyager sous sa propre identité en 2020 et qu'il n'a pas de mandat d'arrêt à son encontre -, qu'il n'existe, au regard du profil familial particulier du requérant et des éléments de faits tenus pour établis dans le présent arrêt, aucune raison de penser que le requérant pourrait échapper au climat de suspicion évoqué plus haut et au risque qui en découle.

5.8 Partant, le Conseil estime que le requérant établit à suffisance qu'il a des craintes fondées de persécution au sens de l'article 1er, section A, § 2, de la Convention de Genève. Cette crainte se rattache en l'espèce au

critère des opinions politiques imputées par les autorités burundaises, au sens de l'article 48/3, § 5, de la loi du 15 décembre 1980

Dat het dan ook ontegenzeggelijk zo is dat het risico op refoulement verzoeker riskeert bloot te stellen aan een behandeling strijdig met artikel 2 en 3 EVRM.

Dat verzoeker aangaf lid te zijn van een politieke oppositiepartij !

Dat dit ook zijn gezondheidstoestand belast.

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S./ België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Overwegende dat daarnaast verzoeker eveneens meent dat er een risico is op schending van artikel 3 EVRM omwille van de omstandigheden waarin hij in Zwitserland riskeert terecht te komen, met name omdat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dat in dit verband bij het uitgaan van het vertrouwensbeginsel er moet vastgesteld worden dat de verwerende partij deze risico's niet correct beoordeeld rekening houdend met alle elementen van het dossier.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekster. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Zwitserland uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM-januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

Overwegende dat in dat verband de verwerende partij duidelijk geen onderzoek deed naar de toegang tot de asielprocedure voor verzoeker in Zwitserland en naar de werkelijke opvangmogelijkheden.

Dat immers de verwerende partij totaal uit het oog schijnt te verliezen dat het VIB van verzoeker in Zwitserland als een volgend verzoek zal beschouwd worden.

Dat uit het laatste AIDA-rapport betreffende de situatie in Zwitserland blijkt dat :

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-CH_2021update.pdf (update 2023)

The Asylum Act provides a specific procedure for subsequent applications. The procedure is described in Articles 111c AsylA and 111d AsylA (regarding the costs) and in Article 7c AO1 (procedural aspects).

Every application submitted within 5 years since the asylum decision or removal order became legally binding is considered subsequent application. As such it must be submitted in writing and include a statement of the grounds.

The responsible authority is the SEM, as in cases of first applications in the regular procedure. The procedure remains the same even with more than one subsequent application during the 5-year period after the asylum decision or removal order has become legally binding, except for unmotivated or repeated subsequent applications with the same motivation, discussed below.

The subsequent application should not be confused with a request for re-examination. An application is to be treated as a subsequent asylum application if there are significant reasons which have an impact considering the examination of refugee status. On the other hand, if the new application is not based on grounds regarding refugee status, but only regarding obstacles to return (for example medical reasons), it is treated as a request for re-examination. The distinction is difficult in practice, even for persons specialised in the field of asylum.

There is no obligation for the SEM to provide a personal interview. Nevertheless, it has the duty to examine all arguments carefully and individually.³⁶⁷

Unlike in the regular procedure, during the examination time of the application, the asylum seeker is not granted a place to stay in federal asylum centres. Subsequent applicants will be most of the time

accommodated in cantonal emergency shelters (see section on 71 Access and forms of reception conditions).

The application does also not have suspensive effect, but the SEM would grant this effect if it starts examining the application in detail. In practice, the deportation will be suspended pending the first opinion of the SEM on the subsequent application.

Unmotivated or repeated subsequent applications with the same motivation will be dismissed without a formal decision. The Federal Administrative Court has clarified that, normally, there is no legal remedy to appeal this dismissal decision.³⁶⁸ However, if the SEM has applied this provision incorrectly, there is the right to an effective remedy for denial of justice.³⁶⁹

The legal advisory offices in the cantons can be asked for help in the procedure of a subsequent application. Their legal assistance will depend on their capacities and their estimation of the prospects of success. A list of such offices is available on the website of the Swiss Refugee Council

Overwegende dat dan ook van verzoeker verwacht wordt dat hij zijn volgend verzoek schriftelijk zal doen, waarbij dit een “prima facie” beoordeling zal ondergaan, waartegen de facto géén beroep openstaat... Het blijkt bovendien enkel en alleen een praktijk de uitdrijving schorst ingeval er een bevel het land te verlaten genomen werd.

Dat verzoeker er wil op wijzen dat de Zwitserse autoriteiten er bij hun schrijven van 4 januari 2024, waarbij verzoeker verwittigden van het feit dat zijn asielaanvraag afgewezen werd, hij bij gebreke aan vrijwillige terugkeer onder dwang zou teruggevoerd worden.

Dat het risico op refoulement dan ook vaststaand is.

Dat het feit dat dit refoulement een schending van artikel 3 EVRM met zich mee zal brengen eveneens vaststaand is.

Dat bovendien tijdens de asielprocedure verzoeker verstoken zal blijven van normale opvang.

Dat eveneens geen rekening werd gehouden met de fragiele gezondheidstoestand van verzoeker.

Dat hij ofwel aangehouden zal blijven, wat het hem bijzonder moeilijk zal maken zijn rechten te verdedigen, hetzij in de noodopvang terecht zal komen.

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-CH_2021update.pdf (update 2023)

Subsequent applications: application for re-examination, revision or subsequent applications Swiss law provides for the restriction of reception conditions during the procedure for subsequent applications or applications for revision or re-examination. Therefore, persons in such procedures are excluded from receiving social assistance (as they are subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed) and receive only emergency aid for the duration of a procedure.⁴⁴⁴ This restriction of reception conditions also applies when the removal procedure is suspended by the competent authority. Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre but stay mostly assigned to the same canton and level of accommodation conditions depends on the cantonal practice.⁴⁴⁵ In case five years have passed since the entry into force of the last asylum decision,⁴⁴⁶ the application will be considered a new demand and the asylum seeker will normally be accommodated in a federal asylum centre

Dat het een feit is dat deze noodhulp minimaal is :

Emergency aid

Persons subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed are excluded from receiving social assistance.⁴⁵³ In fact, this concerns all persons whose asylum application has been rejected (and the appeals deadline expired) as all negative decisions from the SEM include a departure deadline. This exclusion from social assistance also extends to persons in a subsequent procedure (application for re-examination, revision or subsequent application).⁴⁵⁴ These persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress according to Article 12 of the Federal Constitution.⁴⁵⁵

Emergency aid consists of minimal cantonal benefits for persons in need and unable to provide for themselves. The Federal Supreme Court has set some basic guidance regarding what emergency aid must entail in order to respect human dignity.⁴⁵⁶ But the concrete fixing and granting of the emergency aid is regulated by cantonal law, which results in large differences in treatment between asylum seekers.

In some cantons this task is delegated to municipalities or relief organisations.⁴⁵⁷ The Confederation compensates cantons for the costs of the emergency aid

Dat afhankelijk van het kanton waar verzoeker mogelijks terecht komt er dan ook wel degelijk een risico is op een behandeling strijdig met de menselijke waardigheid.

Dat dit bevestigd wordt door het AIDA-rapport update 2023 :

Like social benefits, emergency aid is provided in the form of non-cash benefits wherever possible.

Persons under emergency aid are housed in specific shelters (often underground bunkers or containers, with access sometimes restricted to night time), where living conditions are reduced to a minimum and are known to be quite rough.⁴⁵⁹ Under emergency aid, people may have to live with around 8 CHF (around 7 Euros) a day, which must cover the expenses for food, transportation, household items and any other needs. This amount is extremely low in comparison with the high living costs in Switzerland. Further restriction is that the entire amount is granted in the form of non-cash benefits or vouchers (which can only be used in one particular supermarket chain), as it is encouraged by the national legislation.

This restriction of reception conditions raises serious problems for asylum seekers whose (subsequent) procedure is still running. Long-term stay under emergency aid is known to be disastrous for the integration and health of asylum seekers, despite the chance of being granted a legal status at the end of the procedure.

Overwegende dat de analyse die gemaakt wordt door de verwerende partij totaal onterecht is.

Overwegende dat bovendien veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Zwitserland.

Dat uit deze rapporten blijkt dat deze situatie al lang aansleept.

In een beslissing van 7 december 2018 heeft The Committee against torture beoordeeld dat:

« 7.4 In this context, the Committee takes note of the course of the complainant's asylum application procedure before the Swiss authorities. It notes the inconsistencies and contradictions in the complainant's statements and submissions, to which the State party has drawn attention. However, the Committee observes that the complainant was not provided with legal counsel during the proceedings before the State Secretariat for Migration, that he was heard in a language other than his mother tongue despite his express request in this respect and that the Swiss authorities based their reasoning on questioning of the genuineness of the documents produced by the complainant without having taken any measures to verify their genuineness. In this regard, the Committee recalls that the right to an effective remedy contained in article 3 requires, in this context, an opportunity for effective, independent and impartial review of the decision to expel or return, once that decision is made, when there is a plausible allegation that article 3 issues arise. In the present case, the State party did not give the complainant the opportunity to demonstrate the risks he would face in the event of forced return to Eritrea. The Federal Administrative Court only carried out an early and summary assessment of the complainant's arguments while questioning the genuineness of the documents provided but without taking any measures to verify it. Furthermore, the requirement to pay legal fees when the complainant was facing financial hardship denied him the opportunity to apply to have his appeal examined by the judges of the Federal Administrative Court. In the present case, therefore, on the strength of the information before it, the Committee concludes that the absence of an effective, independent and impartial review of the decision of the Secretariat to expel the complainant constitutes a failure to meet the procedural obligation to provide for effective, independent and impartial review required by article 3 of the Convention» (Committee against Torture, Decision adopted by the Committee under article 22 of the Convention, concerning communication No. 811/2017, CAT/C/65/D/811/2017, beschikbaar op : <https://undocs.org/en/CAT/C/65/D/811/2017>).

Recente informatie bevestigt dat dergelijke problemen nog steeds bestaan. Inderdaad volgens de AIDA verslagen, hebben asielzoekers in de praktijk weinig toegang tot rechtsbijstand in eerste instantie en in beroep tegen een negatieve beslissing:

Dat verzoekende partij daarbij met name wenst te verwijzen naar het meest recente AIDA-verslag – update juni 2023 :

AIDA-CH_2022-Update.pdf (asylumineurope.org)

“Most of the legal advisors have a university degree in law, but are not attorneys. Even if de facto they provide generally free legal assistance in as much as no advance payment is required, there is no legal right to state funded legal assistance from these independent legal advisory offices and the latter cannot, in practice, offer professional legal assistance covering all the needs because their resources are limited. Furthermore, access to legal assistance can be difficult for persons in detention, as their means to contact and find a legal representative within the short time limits for appeal (especially in case of inadmissibility decisions) are limited. It seems not to be the amount of financial compensation itself that constitutes an obstacle for independent legal advisory offices or private lawyers to engage in the provision of legal assistance to asylum seekers. But it is rather the difficulty to get financial compensation at all that constitutes an obstacle—in combination with the limited resources for the independent legal advisory offices respectively

in combination with the advance payment that private lawyers usually require (that many applicants cannot afford)” (AIDA verslag– Update 2019, p.26).

“The Coalition of Independent Jurists for the right of asylum, gathering several lawyers and NGOs working on asylum cases, has published an independent evaluation of the first year of implementation of the asylum reform. The report partly focuses on the work of the mandated legal protection, pointing to a series of problematic issues. On one hand, the Coalition raises the question of the independence of such mandated organisations, noting that they are very cautious when it comes to taking position in the public space. The geographical proximity with the SEM in the federal centers is also reflected in the perceptions of asylum seekers, who do not always take the independence of their legal representative for granted. The report also points at insufficient coordination among the various mandated organisations that have missed, according to the Coalition, an opportunity to jointly influence the development of case law in the interests of asylum seekers” (AIDA verslag- Update 2021, April 2022, p.34, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA- CH_2021update.pdf)

Echter, volgens l'OSAR: « La protection juridique gratuite par les acteurs décrits s'arrête en règle générale lorsque la personne ne réside plus dans un CFA. Les personnes en procédure étendue peuvent se tourner vers un bureau de consultation juridique. Cette protection ne couvre pas l'entier des démarches comme la production de preuves, l'établissement des faits et rapports médicaux ou le recours. Les procédures connexes telles que les demandes de regroupements familiaux, les liens avec le réseau médical et social pour les personnes vulnérables, etc. ne sont pas non plus prévues. Pour les personnes déboutées, qui n'ont pas quitté la Suisse et qui sont à l'aide d'urgence, aucune protection juridique n'est financée » (OSAR, « Conseil et représentation juridique », beschikbaar op : <https://www.osar.ch/droit-dasile/procedure-dasile/conseil-et-representation-juridique.html>).

Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekster naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij gemeend heeft dat Zwitserland als bevoegde staat diende aangemerkt te worden.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met het risico op refoulement en het risico tot werkelijke toegang tot de asielprocedure.

Dat de Raad zal vastgesteld hebben dat verzoekster een hele procedure doorliep in Zwitserland.

Dat het in dat verband onbegrijpelijk is dat verzoekende partij die vele landgenoten heeft in België die bescherming genieten, zelf alle bescherming geweigerd wordt.

Dat er dan ook aanleiding is tot annulatie van de bestreden beslissing.

Dat er dan ook wel degelijk aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en in afwachting van annulatie te schorsen.”

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet oplegt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker nalaat om te verduidelijken hoe de artikelen 6 en 13 van het EVRM, de artikelen 3, lid 2, 5, lid 6, 18 (1) d en 22 van de Dublin III-Verordening, en artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Voorts vergist de verzoeker zich in rechte waar hij in de aanhef van het enig middel voorhoudt dat “*het beginsel van non-refoulement*” een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zou betreffen en licht hij voor het overige ook niet concreet toe welke rechtsregel hij precies geschonden acht waar hij gewag maakt van de schending van “*het beginsel van non-refoulement*”.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, niet-ontvankelijk en dus niet ernstig.

2.2.2.2. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De verzoeker betoogt dat de motieven van de bestreden beslissing slechts een stijlformule betreffen waar de gemachtigde aangeeft dat er geen gebruik wordt gemaakt van de zogenaamde 'soevereiniteitsclausule' vervat in artikel 17, lid 1, van de Dublin III-Verordening. De verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de gemachtigde heeft besloten om hiervan geen gebruik te maken om zich alsnog bevoegd te verklaren en dat het in dat opzicht niet pertinent is om vast te stellen dat er geen redenen zijn om een mogelijke schending van het vertrouwensbeginsel of van het EVRM aan te nemen.

Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-Verordening en artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet voorzien inderdaad dat de Belgische overheden kunnen besluiten een bij hen ingediend verzoek om internationale bescherming toch zelf te behandelen, ook al is België daartoe op grond van de in deze Dublin III-Verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Het Hof van Justitie oordeelde in de zaak C-745/21 van 16 februari 2016 dat: *"uit de bewoordingen van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening duidelijk blijkt dat deze bepaling ertoe strekt de prerogatieven van de lidstaten te waarborgen bij de uitoefening van het recht om internationale bescherming te verlenen, door elke lidstaat de mogelijkheid te bieden om zelfstandig – uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen – te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij volgens de criteria van die verordening niet de verantwoordelijke lidstaat, waarbij het besluit om over te gaan tot een dergelijke behandeling aan hun discretionaire bevoegdheid wordt overgelaten en de in deze bepaling geboden mogelijkheid overigens niet aan bijzondere voorwaarden is onderworpen. Gelet op de omvang van de aldus aan de lidstaten toegekende beoordelingsbevoegdheid staat het derhalve aan de betrokken lidstaat om uit te maken in welke omstandigheden hij gebruik wenst te maken van de in artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening geboden mogelijkheid, en om te besluiten zelf over te gaan tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waarvoor hij niet verantwoordelijk is op grond van de criteria van die verordening (zie in die zin arrest van 23 januari 2019, M.A. e.a., C-661/17, EU:C:2019:53, punten 58-60 en 71)." (pt. 50).*

De verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn kritiek dat geen afdoende motieven voorliggen waaruit blijkt waarom in zijn geval geen gebruik wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule. De verzoeker gaat immers voorbij aan de volgende uitdrukkelijke motieven:

"Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

(...)

De betrokkene stelde dat hij weet dat België een goed land is dat de mensenrechten respecteert. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Zwitserland omdat hij er een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en zijn verzoek er werd geweigerd.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat België zijn eindbestemming was en dat België een goed land is dat de mensenrechten respecteert, merken we allereerst op dat Zwitserland, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Zwitserse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Zwitserland. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Zwitserland werd gearresteerd waardoor hij besloot om er te blijven, merken we op dat de vasthouding waarschijnlijk plaatsvond aan de grens in het kader van het illegaal overschrijden van de grens. We kunnen stellen dat de vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene door de Zwitserse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

De betrokkene reikte geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn (2013/32/EU). Het komt de Zwitserse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Zwitserland een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en zijn verzoek er werd geweigerd, merken we op dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht aan Zwitserland, zijnde dat zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Zwitserse instanties stemden op 27.02.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Zwitserland ingediend verzoek.

De instemming van de Zwitserse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Zwitserse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Zwitserland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zwitserland niet verlieten.

Een bron over internationale bescherming in Zwitserland is het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Adriana Romer, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, en Esther Omlin, "Asylum Information Database – Country Report : Switzerland - 2022 update", laatste update op 05.06.2023, hierna AIDA-rapport, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2023/06/AIDA-CH_2022-Update.pdf, een kopie wordt aan het administratief dossier toegevoegd). Dit rapport stelt dat personen, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 55, "No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed"). Overgedragen personen, die reeds internationale bescherming vroegen in Zwitserland, dienen zich aan te bieden bij de diensten van het kanton dat hun dossier beheert, los van de fase waarin het onderzoek van hun verzoek zich bevond bij hun vertrek uit Zwitserland (pagina 55, 'If the person has been transferred according to a 'take back' request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure'). De politie verschaft deze personen een vervoersbewijs waarmee ze zich naar die plaats kunnen begeven (pagina 55, 'The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre'). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw verzoek om internationale bescherming indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). De Zwitserse wetgeving voorziet een

specifieke procedure voor navolgende verzoeken (AIDA-rapport, pagina 76 e.v.). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw verzoek in te dienen en nieuwe elementen aan te brengen.

Personen die navolgend verzoek indienen hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (pagina 88, "reduced material conditions"). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (pagina 90, 'Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice').

Het rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen sprake is van overbevolking (pagina 102).

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor dat het goed met hem gaat maar dat hij wel last heeft van spanning. Hij stelde nog een arts te hebben gezien. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is volgens het AIDA-rapport in Zwitserland wettelijk gewaarborgd en verzoekers kunnen beroep kunnen doen op de algemene ziekteverzekering (pagina 111). Personen, wiens verzoek het voorwerp was van een afwijzing en het voorwerp zijn van een uitwijzingsbevel hebben recht op dringende medische zorg en ziektekostenverzekering (pagina 111, 'Since 1 August 2011, rejected and dismissed asylum seekers who have a right to emergency aid are also affiliated to a health insurance'). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

Dat Zwitserland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Zwitserse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde concreet heeft gemotiveerd waarom de verklaringen van de verzoeker geen aanleiding geven tot de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België met toepassing van de in artikel 17, lid 1, van de Dublin III-Verordening vervatte soevereiniteitsclausule. Een dergelijke motivering is pertinent en draagkrachtig in het licht van artikel 17, lid 1, van de van de Dublin III-Verordening en artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer nu de formele motiveringsplicht in de regel slechts een positieve motiveringsplicht inhoudt (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, p. 162-163). Er moet in beginsel enkel worden weergegeven welke de juridische en feitelijke overwegingen zijn om een bepaalde beslissing te nemen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom deze of gene omstandigheden geen aanleiding geven tot een andere beslissing.

De verzoeker heeft blijkens de stukken van het administratief dossier overigens, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, geenszins uitdrukkelijk gevraagd dat de Belgische overheden zijn verzoek om internationale bescherming zouden behandelen ofschoon de Dublin III-Verordening voorziet dat Zwitserland in zijn geval de de bevoegde lidstaat is. Hij heeft enkel verklaard dat hij in België een verzoek om

internationale bescherming indiende omdat België sowieso zijn eindbestemming was en omdat België een goed land is waar de mensenrechten worden gerespecteerd (zie Dublininterview d.d. 23 februari 2024). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat deze verklaringen op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze in rekening werden genomen bij het besluit om geen toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule.

Tot slot blijkt tevens dat de gemachtigde op uitgebreid gemotiveerde wijze heeft aangegeven waarom de overdracht aan de Zwitserse autoriteiten geen schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee brengt. De verzoeker brengt terzake in zijn enig middel een inhoudelijke kritiek naar voor waaruit blijkt dat hij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens dit besluit berust.

De verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

De formele motiveringsplicht houdt niet in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is, gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). De door de verzoeker in dit verband naar voor gebrachte schending van het proportionaliteitsbeginsel kan bijgevolg evenmin worden aangenomen.

2.2.2.3. Gelet op verzoekers inhoudelijke kritiek betreffende de door de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, voert de verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het betoog ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat de verzoeker zich op een schending van de bovenvermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur beroept in het licht van het onderzoek dat vereist is door de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, alsook in het licht van de aangevoerde schending van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-Verordening.

Artikel 2 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

De verzoeker toont niet aan hoe de bestreden beslissing hem zou blootstellen aan een opzettelijke beroving van zijn leven. Een schending van artikel 2 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

Ook tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in een lidstaat kunnen oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254).

De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt tevens uit artikel 3, lid 2, van de Dublin III-Verordening dat luidt als volgt:

"(...)

Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

(...)"

In het arrest *"Jawo"* van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, punt 91). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon,

geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, punten 91-92).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220, EHRM, *Mohammed v. Oostenrijk*, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Uit de relevante rechtspraak van de hogere rechtscolleges blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Het Hof van Justitie heeft daarnaast bevestigd dat, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens beschermingsverzoek, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 *PPU*).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Zwitserland, nu hij in dit land op 14 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Zwitserse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-Verordening.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de gemachtigde, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden akte, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op hem rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming van de grondrechten.

De verzoeker stelt evenwel dat hij niet akkoord kan gaan met de analyse van de verweerder en brengt terzake een aantal zaken naar voor.

Zo stelt hij dat er geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij met vooroordelen te maken zal krijgen en dat de door hem aangebrachte elementen door de Zwitserse autoriteiten sneller van de hand zullen worden gewezen nu Zwitserland zijn eerdere asielaanvraag reeds heeft afgewezen.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door de verzoeker bijgebrachte stukken 4 en 5 blijkt inderdaad dat de Zwitserse autoriteiten de aldaar op 14 oktober 2022 ingediende asielaanvraag hebben afgewezen en dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. De gemachtigde heeft hiermee wel degelijk rekening gehouden en heeft hierover het volgende gesteld:

“Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Zwitserland een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en zijn verzoek er werd geweigerd, merken we op dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat de betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht aan Zwitserland, zijnde dat zijn verzoek om

internationale bescherming in Zwitserland werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

(...)

De Zwitserse instanties stemden op 27.02.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

(...)

Zwitserland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

(...)

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen “rechtsmiddel” tegen de afwijzing van een voorafgaand in Zwitserland ingediend verzoek.”

Door louter te beweren dat de eerder genomen negatieve beslissing zal leiden tot vooroordelen en het sneller afwijzen van de elementen die de verzoeker bij een volgend verzoek om internationale bescherming aanbrengt, wordt niet aangetoond dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zullen respecteren en dat zij, na overdracht, geen gedegen en objectief onderzoek zullen voeren van de door de verzoeker alsdan aangebrachte elementen. Het formuleren van eigen aannames, hypothesen, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

De verzoeker laat tevens gelden dat hij riskeert te zullen worden teruggestuurd naar Burundi gelet op de negatieve beslissing inzake zijn aldaar ingediende asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem er werd betekend. Hij geeft aan dat hij lid is van een politieke oppositiepartij en dat het indienen van een asielaanvraag in België door de Burundese autoriteiten wordt gelijk gesteld als een opposant van het regime. De verzoeker citeert in dit verband uit een recente arrest van de Raad (RvV 30 januari 2024, nr. 300 821) waaruit volgens hem blijkt dat Burundezen met een profiel als het zijne in België als vluchteling worden erkend. De verzoeker besluit dat hij riskeert te worden teruggedreven naar Burundi waar zijn leven en fysieke integriteit in het gedrang dreigen te komen.

De verzoeker geeft aldus te kennen dat hij vreest voor een indirect refoulement naar zijn land van herkomst. De gemachtigde heeft deze vrees wel degelijk onderzocht en heeft hierover het volgende gesteld:

“Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zwitserland “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Zwitserland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij

het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zwitserland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Zwitserland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zwitserland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Zwitserse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Zwitserland ingediend verzoek.

De instemming van de Zwitserse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zwitserland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp, was van een (finale) afwijzing. De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Zwitserse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zwitserse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

(...)

Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw verzoek om internationale bescherming indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (AIDA-rapport, pagina 76 e.v.). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw verzoek in te dienen en nieuwe elementen aan te brengen."

De gemachtigde heeft aldus gesteld dat de verzoeker na de overdracht een nieuw (volgend) verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen indien hij dat wenst, dat Zwitserland partij is bij het Verdrag van Genève en het EVRM zodat er kan worden van uitgegaan dat de Zwitserse autoriteiten zich houden aan hun internationale verplichtingen, dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren, en dat ook uit het gehanteerde AIDA-rapport blijkt dat de verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming kan indienen en hij hierbij nieuwe elementen kan aanbrengen. De verzoeker toont, zoals hierna wordt besproken, niet aan dat deze beoordeling niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn of dat ten onrechte zou zijn besloten dat het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel niet is aangetoond. Bovendien dient te worden opgemerkt dat Burundese onderdanen blijkens het AIDA-rapport dat door de gemachtigde werd geconsulteerd en werd toegevoegd aan het administratief dossier, in Zwitserland in 45% van de gevallen erkend worden als vluchteling en zij in de overige 55% van de gevallen een "temporary admission" krijgen (AIDA-rapport, p. 8). Dit wijst erop dat Zwitserland de verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen met de nodige ernst onderzoekt.

De verzoeker toont met zijn betoog in het enig middel niet concreet aan dat de Zwitserse autoriteiten zijn volgend verzoek om internationale bescherming niet aan een ernstig en gedegen onderzoek zullen onderwerpen of dat zij hem na de overdracht zullen terugsturen naar zijn land van herkomst zonder hem de

mogelijkheid te bieden om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen. De verzoeker stelt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat hij zijn volgend verzoek schriftelijk zal moeten doen, waarbij hij een “*prima facie*” beoordeling zal ondergaan waartegen *de facto* geen beroep open staat en dat asielzoekers in Zwitserland in de praktijk weinig toegang tot rechtsbijstand hebben in eerste instantie alsook in beroep tegen een negatieve beslissing. De verzoeker verwijst tevens naar informatie van OSAR, doch de weblink die de verzoeker vermeldt is onwerkzaam.

Wat de beweerde moeilijke toegang tot gratis rechtsbijstand betreft, kan de verweerder worden bijgetreden waar hij in de nota met opmerkingen uiteenzet dat uit het AIDA-rapport dat aan het administratief is toegevoegd en waaruit ook de verzoeker citeert, blijkt dat gratis juridische bijstand wel degelijk is voorzien in eerste aanleg alsook in de beroepsfase tegen een negatieve beslissing (AIDA-rapport, p. 38). Uit een onderzoek van 2021 is onder meer gebleken dat elke asielzoeker juridische bijstand krijgt vanaf het begin van de voorbereidende fase en gedurende de daaropvolgende asielprocedure tenzij de asielzoeker hier afstand van doet (AIDA-rapport p. 39).

Bovendien heeft de verzoeker stukken bijgebracht waaruit blijkt dat hij bij zijn verzoek om internationale bescherming in Zwitserland werd bijgestaan door HEKS, een organisatie die ook in het AIDA-rapport (p. 38-39) wordt genoemd:

“Asylum seekers have the right to receive free counselling and legal representation at first instance, regardless of the applicable procedure (accelerated, extended, Dublin). This accompanying measure aims compensate the overall aim to speed-up the decision-making process. In order to ensure this legal protection, SEM contracted service providers from recognised charitable organisations to carry out these tasks in the federal asylum centres and at the airports of Geneva and theoretically in Zurich. They are paid based on the number of signed powers of attorney. These organisations were selected through a public call for tenders and all of them have solid experience in providing legal support and representation to applicants. They currently comprise 4 organisations which are present in the 6 federal asylum centres, and their mandate has been extended until 28 February 2023. The organisations are as follows:

(...)

HEKS-rechtsschutz”.

(...)”

Each asylum seeker is assigned a legal representative from the start of the preparatory phase and for the rest of the asylum procedure, unless the asylum seeker expressly declines this. The legal representative assigned should inform the asylum seeker as quickly as possible about the asylum seeker’s chances in the asylum procedure. The so-called legal protection in the federal asylum centres, consisting in principle of an advice office and legal representation, mainly carries out the following tasks:

v Informing and advising asylum seekers;

v Informing asylum seekers about their chances of success in the asylum procedure;

v Ensuring the preparation of – and participating in – the interview;

v Representing the interests of unaccompanied minor asylum seekers as a person of trust in federal centres and at the airport;

v Drafting an opinion on the negative draft decision in the accelerated procedure;

v Communicating the end of the representation mandate to the asylum seeker when the representative is not willing to lodge an appeal because it would be doomed to failure (so-called ‘merits test’);¹⁸³

v Ensuring legal representation during the appeal procedure, in particular by preparing and writing an appeal;

v Informing the asylum seeker of the other possibilities for legal advice and representation for lodging an appeal.”

Uit hetzelfde AIDA-rapport blijkt dat ook bij volgende verzoeken om internationale bescherming beroep kan worden gedaan op de bijstand van HEKS-rechtsschutz (AIDA-rapport, p. 77 en voetnoot 423). De verzoeker toont niet aan dat hij voor zijn eventueel volgend verzoek om internationale bescherming geen beroep meer zou kunnen doen op ondersteuning door HEKS.

Waar de verzoeker stelt dat hij zijn volgend verzoek om internationale bescherming schriftelijk zal moeten indienen, vindt dit inderdaad steun in het voorliggende AIDA-rapport (p. 76). Uit het door de verzoeker weergegeven citaat blijkt echter tevens dat de Zwitserse autoriteiten verplicht zijn om alle argumenten nauwkeurig en individueel te onderzoeken. Het enkele gegeven dat de aanvraag schriftelijk dient te worden ingediend, impliceert niet dat er geen gedegen en nauwkeurig onderzoek zal worden gevoerd naar alle aangevoerde (nieuwe) elementen. Bovendien blijkt uit de door de verzoeker geciteerde informatie niet dat een eerste volgend verzoek om internationale bescherming enkel “*prima facie*” wordt onderzocht. Dit kan wel het geval zijn voor een tweede, derde, vierde, enz. volgend verzoek of voor ongemotiveerde volgende verzoeken, doch dit is *in casu* niet aan de orde nu de verzoeker in Zwitserland slechts één maal een asielprocedure heeft doorlopen en hij de mogelijkheid zal hebben om zijn schriftelijk volgende verzoek inhoudelijk te onderbouwen met de elementen die hij van belang acht. Het is ook slechts voor de hierboven

omschreven ongemotiveerde en meervoudige volgende verzoeken dat er tegen de afwijzing in principe geen beroep open staat, doch ook hier wordt in de praktijk wel een effectief rechtsmiddel geboden (AIDA-rapport, p. 77).

In het AIDA-rapport wordt voorts inderdaad bevestigd dat de Zwitserse wetgeving niet voorziet dat volgende verzoeken om internationale bescherming een schorsende werking kennen ten aanzien van de daarvoor reeds getroffen terugkeerbesluiten. Dit maakt op zich echter nog geen structurele tekortkoming uit die blijkt geeft van ernstige schendingen van het non-refoulementsbeginsel. Van belang is immers dat de State Secretariat for Migration (de SEM) de tenuitvoerlegging van terugkeerbesluiten wel degelijk opschort wanneer het volgende verzoek om internationale bescherming inhoudelijk wordt onderzocht (AIDA-rapport, p. 76). Dat aan de verzoeker blijkens het bijgebrachte stuk 4 op 5 januari 2024 werd meegedeeld dat hij “kan” worden aangehouden en onder dwang worden verwijderd indien hij geen gevolg geeft aan het afgeleverde bevel om het grondgebied vrijwillig te verlaten, impliceert nog niet dat de verzoeker na zijn overdracht een reëel risico loopt om te worden aangehouden en uitgezet zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen en vooraleer dit volgend verzoek aan een gedegen onderzoek is onderworpen. De verzoeker kan in dit kader niet ernstig voorhouden dat het risico op refoulement vast staat.

De verzoeker tracht zijn betoog tevergeefs te staven aan de hand van citaten uit oudere versies van het AIDA rapport, een beslissing van het Europees Comité voor de Preventie van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing van 7 december 2018, een ongedateerd OSAR rapport en een periodiek verslag van 22 augustus 2017 van Human Rights Committee. De Raad stelt vast dat de informatie geciteerd in het verzoekschrift uitermate gedateerd is daar die van minder recente datum is dan het AIDA rapport waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing. Er wordt immers melding gemaakt van de weblink van het AIDA rapport met update van 30 juni 2023. Door te citeren uit gedateerde rapporten en informatie worden de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het meest recente AIDA rapport, niet weerlegd. Voorts gaat de verzoeker eraan voorbij dat uit het door de gemachtigde gehanteerde AIDA-rapport blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, aangezien het AIDA-rapport op p. 55 stelt: *“No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed.”*

De verzoeker toont zodoende niet aan dat er in Zwitserland aan het systeem verbonden tekortkomingen bestaan inzake de procedure voor verzoekers om internationale bescherming. In die optiek is de thans ten aanzien van Burundi geuite vrees niet dienstig en dient de verzoeker in Zwitserland het nodige te doen teneinde er zijn rechten en het beginsel van non-refoulement te (laten) waarborgen. De verzoeker toont niet aan dat de Zwitserse autoriteiten in gebreke zouden blijven om zijn nieuwe elementen, zoals het in België ingediende verzoek om internationale bescherming, op ernstige wijze te onderzoeken.

De verzoeker maakt tevens gewag van problemen inzake de opvang voor asielzoekers in Zwitserland. In tegenstelling tot wat hij betoogt, blijkt dat de gemachtigde dit aspect wel degelijk onderzocht heeft. Hieromtrent wordt het volgende gesteld in de bestreden akte:

“Een bron over internationale bescherming in Zwitserland is het rapport van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Adriana Romer, Laura Rezzonico, Lucia Della Torre, en Esther Omlin, “Asylum Information Database – Country Report : Switzerland - 2022 update”, laatste update op 05.06.2023, hierna AIDA-rapport, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2023/06/AIDA-CH_2022-Update.pdf, een kopie wordt aan het administratief dossier toegevoegd). Dit rapport stelt dat personen, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen, niet worden geconfronteerd met belemmeringen inzake het verkrijgen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 55, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Overgedragen personen, die reeds internationale bescherming vroegen in Zwitserland, dienen zich aan te bieden bij de diensten van het kanton dat hun dossier beheert, los van de fase waarin het onderzoek van hun verzoek zich bevond bij hun vertrek uit Zwitserland (pagina 55, “If the person has been transferred according to a ‘take back’ request, meaning that they have already applied for asylum in Switzerland in the past, they will have to report to the migration authorities of the canton to which they had been attributed (if such attribution had already taken place), regardless of the state of the procedure”). De politie verschaft deze personen een vervoersbewijs waarmee ze zich naar die plaats kunnen begeven (pagina 55, “The police give the person a public transport ticket to facilitate the journey to the cantonal migration office or the federal asylum centre”).

(...)

Personen die navolgend verzoek indienen hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (pagina 88, “reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder

bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (pagina 90, 'Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice').

Het rapport meldt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten blijven van opvang vanwege een tekort aan plaatsen en dat geen sprake is van overbevolking (pagina 102)."

Deze vaststellingen vinden steun in het AIDA-rapport en zij worden door de verzoeker niet weerlegd door enkel te poneren dat *"veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het opvangsysteem voor asielzoekers in Zwitserland"*. Hoewel in het AIDA-rapport inderdaad wordt gesteld dat de *"reduced material conditions"* afhangen van kanton tot kanton en dat levensomstandigheden in specifieke opvangvoorzieningen zwaar kunnen zijn onder meer ook gelet op de lage financiële toelage die soms wordt toegekend, blijkt hieruit nog niet aan dat de opvangstructuren in Zwitserland in het algemeen dermate zwaarwegende structurele tekortkomingen vertonen dat de verzoeker een ernstig en bewezen risico loopt om na de overdracht aan Zwitserland te worden onderworpen aan behandelingen die strijden met de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest gewaarborgde grondrechten.

De verzoeker bevestigt dat de concrete invulling van de materiële opvang afhangt van het kanton waarin men terecht komt, doch hij toont met de door hem vermelde citaten en met de vage beweringen inzake zijn gezondheid (zie ook *infra*) niet aan dat hij bij terugkeer naar Zwitserland en in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming verstoken zal blijven van opvang dan wel dat hij in een kanton zal terecht komen (dit is in de regel het kanton waar de verzoeker reeds eerder aan werd toegewezen) waar de opvang en noodhulp dermate lacunair is dat deze oploopt tot een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, punt 91).

Waar de verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn fragiele gezondheid en waar hij vaagweg stelt dat hij geen passende gezondheidszorg zal krijgen, gaat hij voorbij aan de volgende motieven:

"Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor dat het goed met hem gaat maar dat hij wel last heeft van spanning. Hij stelde nog (g)een arts te hebben gezien. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

De toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming is volgens het AIDA-rapport in Zwitserland wettelijk gewaarborgd en verzoekers kunnen beroep kunnen doen op de algemene ziekteverzekering (pagina 111). Personen, wiens verzoek het voorwerp was van een afwijzing en het voorwerp zijn van een uitwijzingsbevel hebben recht op dringende medische zorg en ziektekostenverzekering (pagina 111, 'Since 1 August 2011, rejected and dismissed asylum seekers who have a right to emergency aid are also affiliated to a health insurance'). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Zwitserland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

Dat Zwitserland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt."

De Raad benadrukt dat de verzoeker in zijn enig middel niet concreet ingaat op de toegang tot gezondheidszorg in Zwitserland. De verzoeker weerlegt de bovenstaande vaststellingen terzake, die steun vinden in het AIDA-rapport, niet. Evenmin worden medische attesten bij het verzoekschrift gevoegd waarin verzoekers gezondheidstoestand nader wordt omschreven.

De verzoeker brengt wel een – ongedateerde – mail bij (inventaris verzoekschrift, stuk 6) waarin een niet nader genoemde vriend zou hebben gesteld dat verzoekers bloeddruk niet optimaal is, dat zijn gezondheidstoestand kritiek is en dat hij “*morgen*” een arts gaat raadplegen, doch dit zijn loutere beweringen van derden die niet geverifieerd kunnen worden en waarbij het bestaan van de mail van deze of gene “*vriend*” op zich zelfs niet wordt aangetoond aangezien de naam van de vriend of diens e-mailadres niet wordt vermeld doch enkel een citaat wordt weergegeven in een e-mailbericht tussen advocaten.

De Raad wijst er voorts op dat uit het administratief dossier blijkt dat de centrumarts op 4 maart 2024 attesteerde dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Er ligt dan ook geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen. Bovendien heeft het EHRM bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen) dient het te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, *Savra t. Denemarken* (GK), nr. 57467/15). De verzoeker blijft bijzonder vaag over zijn gezondheidstoestand en toont niet aan dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt.

De verzoeker brengt noch in zijn uiteenzetting van het enig middel noch ter terechtzitting (waar de raadvrouw van de verzoeker verzoekers verklaringen en de beweringen van zijn “*vriend*” omtrent zijn gezondheidsproblemen herhaalt) een begin van bewijs naar voor waaruit kan blijken dat hij bij de overdracht aan Zwitserland een reëel en bewezen risico loopt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand derwijze dat een overdracht in strijd zou zijn met de door het EVRM en het Handvest beschermde grondrechten.

Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat de verweerder, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen. Door vaagweg te beweren dat Zwitserland ten onrechte wordt aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat daar waar uit de voorliggende stukken duidelijk blijkt dat de verzoeker naar België is gekomen direct volgend op de negatieve beslissing die hij in Zwitserland kreeg inzake zijn aldaar ingediende verzoek om internationale bescherming, weerlegt de verzoeker niet dat Zwitserland op foutieve gronden wordt aangeduid als de op grond van de Dublin III-verordening verantwoordelijke lidstaat.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de verweerder niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeer, bij de overdracht naar Zwitserland zal worden blootgesteld aan een refoulement naar zijn land van herkomst of aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. De verzoeker heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat de conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest wordt derhalve niet aangetoond. De schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest kan evenmin worden aangenomen. De verzoeker toont ook geen schending aan van de artikelen 3, lid 2, en/of 17, van de Dublin III-Verordening aan, net zoals hij ook niet aantoont dat artikel 51/5, § 2, van de Vreemdelingenwet (in de mate de verzoeker een materiële vergissing zou hebben begaan waar hij artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht en hij in werkelijk doelt op een schending van artikel 51/5, § 2, van diezelfde wet) is geschonden.

De verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

2.2.3. Het enig middel is derhalve niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

A.-M. DE WEERDT,	griffier.
------------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. DE GROOTE